

mijmering / detail

Elk najaar vindt in Den Bosch het Internationaal Vocalisten Concours (IVC) plaats. Nog nooit van gehoord? Neem volgend jaar november vooral een weekje vrij, want het IVC is het absolute en onovertroffen hoogtepunt op gebied van professionele klassieke zang. Het ene jaar wordt er een trits operazangers uit alle hoeken van de wereld ingevlogen, het andere jaar, een reeks Liedzangers met hun pianisten. De eerste categorie gaat veelal voor hard en hoog, de tweede voor de inhoud.

Ik vraag onmiddellijk vergiffenis voor deze wel erg grove vergelijking. Ze gaat niet helemaal op, slechts in (uitver)grote lijnen. Een veelgelezen recensent van een landelijk dagblad noemde een Nederlandse heldentenor ooit een zingende kleerkast. De tijd dat hij dat nog probleemloos kon schrijven is voorbij, maar voor operazangers geldt toch nog vaak dat ze geen kwaad meer kunnen doen als de 'hoge c' maar goed zit en lang genoeg duurt. Een uitspraak waarvoor ik

wederom excuses vraag, want een tikje ongenueanceerd. Mij viel op bij de laatste Lied-editie twee weken geleden - met ondanks corona een recordaantal inschrijvingen van honderd duo's - dat Lied en opera naar elkaar toe groeien. Een goede ontwikkeling, een operazanger mag wat meer voor de inhoud gaan, een Liedzanger mag wat bravoure van de operazanger overnemen. Voor een liefhebber als ik waren het heerlijke dagen. Een beetje lachen om mezelf moest ik wel. Want wij, Lied-liefhebbers, zijn bezig met een detail van een detail van een detail. De waardering voor klassieke muziek is binnen de cultuur met zeven procent al marginaal, die voor klassieke zang nog marginaler, en die voor het Lied marginaal in het kwadraat. Want waar gaan wij van uit ons dak? Van een op de juiste manier aange-ademde medeklinker, een hoge slotnoot waar nog net genoeg 'kop' in zit, een naadloos aansluitende pianotoon, een vleugje romantiek, een wolkje Weltschmerz en als het kan een snufje humor.

Es war, als hätt' der Himmel

Die Erde still geküßt

Daß sie im Blütenschimmer

Von ihm nur träumen müßt ... zingt het in *Mondnacht* van Eichendorff en Schumann.

En nee, voor zoveel moois kan ik me met de beste wil van de wereld niet verontschuldigen.